

Arrest

nr. 301 313 van 12 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. MUKENDI KABONGO KOKOLO
Ezelsstraat 2/2
1000 BRUSSEL**

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2024.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. MUKENDI KABONGO KOKOLO en van attaché H. NUJYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Djiboutiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in september 1993.

1.2. De verzoekende partij dient op 20 november 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Op 4 januari 2024 wordt zij via videoconferentie gehoord terwijl zij zich in het Transitcentrum Caricole bevindt, waarnaar de verzoekende partij thans is overgebracht nadat door de luchtvaartpolitie vastgesteld werd dat zij niet in het bezit was van documenten die het doel van haar reis konden bewijzen.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 16 januari 2024 ten aanzien van verzoekende partij een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaart de Djiboutiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren in Djibouti-Stad op (...) augustus 1993. U behoort tot de subclan Yonis Moussa van de clan Issa en bent moslim.

U woonde tot aan uw vertrek in de hoofdstad, Djibouti-Stad, samen met uw ouders, broer en zus. U maakte uw middelbare school niet af. In 2017 begon u te werken als politieagent. In 2021 werd u voor zes maanden geschorst omdat u weigerde mensen te folteren in opdracht van uw overste genaamd [A.A.]. Op 16 februari 2022 werd uw overste gearresteerd en werd hij vervangen door [A.A.K.]. Hij behoorde tot de subclan Mamasan (Issa-clan), net zoals de president. Op 23 juni 2022 mocht van deze nieuwe overste iedereen die geschorst was terug komen werken. U begon terug te werken als politieagent. In december van 2022 kreeg u van [A.A.K.] de opdracht om te spioneren binnen uw subclan Yonis Moussa. U moest informatie verzamelen over hun mening over de president. U zei aan uw baas dat u deze opdracht zou uitvoeren. Twee maanden later vroeg uw overste hoe de opdracht vlotte. U zei 'goed'. In maart 2023 besprak u de opdracht die u kreeg van uw overste met uw vader. Uw vader zei dat u best het land uit zou vluchten, aangezien u enerzijds in gevaar was omwille van uw overste en de overheid indien u de spionage-opdracht niet zou uitvoeren, en anderzijds in gevaar zou zijn omwille van uw eigen Yonis Mousa-clanleden indien u de opdracht wel zou uitvoeren en zij dit te weten zouden komen. U vroeg een Djiboutiaans paspoort aan dat u werd afgeleverd op (...) april 2023 door de D.G.P.N Police Nationale te Djibouti.

In juli van 2023 reisde u naar Ethiopië met uw paspoort en liet er tegen betaling een dossier opstellen waarin u werd afgebeeld als werknemer van een gezondheidsbedrijf en voor zaken naar Zwitserland moest reizen. Met deze documenten diende u een aanvraag voor een Schengenvisum in op de Franse ambassade in Djibouti. Uw Schengenvisum werd afgeleverd op 14 juni 2023 door de Franse ambassade te Djibouti.

U verliet het land met uw eigen paspoort en een Schengenvisum en reisde via Ethiopië naar België, waar u aankwam op 18 november 2023. Op 18 november 2023 werd u een intrekking visum en een weigeringsbeslissing (bijlage 11 – terugdrijving) betekend omdat u niet in het bezit was van documenten die het doel van uw reis konden bewijzen (zie verslag van de Federale Politie van de luchthaven van Zaventem dd. 18 november 2023 referentie dossiernr. xxx). Er werd besloten om u vast te houden in het Transitcentrum Caricole. U diende op 20 november 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw reismotieven, waarop uw visum werd ingetrokken en u de toegang tot het Belgische grondgebied werd geweigerd, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw vrees voor vervolging volledig gebaseerd is op speculatie. Uw problemen begonnen in april van 2021. Na de Djiboutiaanse presidentsverkiezingen van 2021 werden verschillende mensen opgepakt door de Djiboutiaanse autoriteiten, waarvan u er enkele persoonlijk kende. U kreeg als politiemans van uw overste, [A.A.], de opdracht om deze mensen te folteren. U weigerde deze taak uit te voeren en werd door hem geschorst. Terwijl u geschorst was, op 16 februari 2022, werd [A.A.] gearresteerd door de overheid. Hij werd vervangen door [A.A.K.]. Op 23 juni 2022 mocht u van uw nieuwe overste terug gaan werken als politiemans. In december van 2022 kreeg u de opdracht om te spioneren bij de leden van uw subclan Yonis Moussa. (NPO dd. 04/01/2024, p. 14). Hij zei u dat hij u zou promoveren indien u deze taak zou uitvoeren. Hij nam uw politiekaart af met de bedoeling een nieuwe te geven na uw promotie. U kreeg drie tot vier maanden om de opdracht uit te voeren. Aanvankelijk verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat uw overste niets anders zei tijdens dit gesprek (NPO dd. 04/01/2024, p. 15). Echter verklaart u later tijdens uw persoonlijk onderhoud dat hij het volgende zei: "Indien u de taak niet afmaakt, 'zal u het wel weten'". U interpreteerde deze uitspraak als een doodsb bedreiging. U ging er vanuit dat hij u zou vermoorden indien u deze taak niet zou uitvoeren (NPO dd. 04/01/2024, p. 16). Uw overste bedreigde u echter nooit op directe wijze. Uw vrees voor vervolging

door de overheid is dan ook volledig gebaseerd op speculatie. In maart van 2023 besprak u de situatie met uw vader. Uw vader vond dat het beter was dat u het land zou uitvluchten (NPO dd. 04/01/2024, p. 17). Hierbij dient te worden opgemerkt dat u nog tot 16 november 2023 in Djibouti verbleef – met uitzondering van twee maanden die u in Ethiopië doorbracht. Bovendien reisde u volgens uw verklaringen naar Ethiopië in juli 2023 en terug naar Djibouti in september 2023, tweemaal met uw eigen paspoort (NPO dd. 04/01/2024, p. 10, 17). Deze reis uit Djibouti en de terugkomst naar Djibouti met uw eigen paspoort ondermijnt in ernstige mate de door u beweerde vrees voor vervolging. Immers, uw in- en uitreis staat haaks op het feit dat u verklaart vermoord te zullen worden indien u de opdracht waarbij u uw subclan moest bespioneren niet tijdig zou uitvoeren, de termijn waarin deze opdracht zou moeten zijn uitgevoerd drie tot vier maanden - was inmiddels ruimschoots overschreden op het moment dat u heen en weer naar Ethiopië reisde. Hierdoor kan er dan ook geen geloof meer worden gehecht aan uw voorgehouden vrees voor vervolging door de Djiboutiaanse autoriteiten.

Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat uw gedrag niet in overeenstemming te brengen is met de door u aangehaalde feiten en vrees. De reden dat u overtuigd bent van het feit dat u vermoord zal worden indien u uw subclan niet zou bespioneren, is omdat u collega's kent waarbij hetzelfde zou gebeurd zijn. In 2018 kregen uw collega's [F.] en [I.] ook de taak om hun subclan – dezelfde als die van u, Yonis Moussa – te gaan bespioneren. [I.] voerde deze taak uit. Zijn subclan is dit te weten gekomen en vervolgens is de overheid te weten gekomen dat zijn subclan hiervan op de hoogte was. De overheid heeft hem een injectie gegeven waardoor hij is overleden. Ook [F.] kreeg de opdracht om te spioneren bij zijn subclan Yonis Moussa. Hij werd door de overheid op gruwelijke wijze om het leven gebracht (NPO dd. 04/01/2024, p. 19). Aangezien zowel [I.] als [F.] bij dezelfde subclan behoorden als u, wordt er gevraagd of u niet bang was om als lid van deze subclan als politieagent te werken. U verklaart dat het normaal was op het moment dat u politieagent werd, in 2016 of 2017. Vervolgens wordt er gevraagd waarom u na uw schorsing nog terugkeerde naar uw job, aangezien [I.] en [F.] reeds werden vermoord in 2018. U repliceert dat u had nagedacht en dat de nieuwe chef misschien beter was dan de vorige (NPO dd. 04.01.2024, p. 20-21). Echter verklaart u wel dat u 100% zeker bent van het feit dat u vermoord zou worden omdat dit reeds gebeurde bij [F.] en [I.] (NPO dd. 04.01.2024, p. 19). Het feit dat u zolang als politieagent werkte met de kennis dat u als lid van de subclan Yonis Moussa, die volgens uw verklaringen de vijand was van de subclan van de president namelijk Mamasan (Issa-clan), gevaar liep om opdrachten te krijgen zoals spioneren bij uw clan – en te worden vermoord indien u dit niet deed – maakt dat er aan uw voorgehouden vrees voor vervolging, geen geloof meer kan worden gehecht.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat uit beschikbare landeninformatie blijkt dat er op 21 december 2015 een confrontatie plaatsvond tussen de politie en demonstranten tijdens een bijeenkomst van de Yonis Moussa-clan en dat er dodelijke slachtoffers vielen. Uit deze landeninformatie blijkt dat het hier schijnbaar een geïsoleerd incident betrof m.b.t. Yonis Moussa-gemeenschap. Immers, informatie over acties of incidenten waarbij de Yonis Moussagemeenschap betrokken was vóór 21 december 2015 werd niet gevonden. Evenmin werd er informatie gevonden over nieuwe acties of incidenten sinds de gebeurtenissen van 21 december 2015. Uit deze landeninformatie blijkt eveneens dat om de zaken te kalmeren n.a.v. het incident van 21 december 2015 president Ismaïl Omar Guelleh zijn minister Aden Hassan Aden (van de etniciteit van Yonis Moussa) vroeg om de gemeenschap te mobiliseren door te vertrouwen op een paar 'wijze mannen' (ambtenaren, plaatsvervangers, directeuren, enz.) belast met de onderhandelingen over de voorwaarden van betaling van een soort schadecompensatie. De kwestie werd daarom op stamniveau opgelost, zoals bepaald in de 'Xerr Isse', d.w.z. de stamwet van de Issas. De Yonis Moussa zijn geïntegreerd in de politieke en economische macht van het land waarvan zij zonder enige discriminatie gebruik maken. De problemen die bepaalde mensen die tot deze gemeenschap behoren kunnen ervaren, zijn het gevolg van persoonlijke daden en niet van het behoren tot de etnische groep Yonis Moussa. Bovendien zijn de Yonis Moussa in de geschiedenis van Djibouti, zelfs recentelijk, nooit opposanten geweest daar de Yonis Mousse voor alles Issa zijn, en vrienden van de Mamassan (clan van de president van Djibouti). De subclan Yonis Moussa is verder ook vertegenwoordigd in het parlement en in de regering, en er zou in Djibouti geen sprake zijn van een systematische vervolging van deze clan (COI Focus Djibouti: Gebeurtenissen van 21 december 2015 dd. 13 december 2016). Ook uit meer recente landeninformatie, toegevoegd aan de blauwe map, blijkt er schijnbaar geen sprake te zijn van noemenswaardige problemen tussen de Mamasan en Yonis Moussa-subclans van de Issa-clan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u verschillende foto's voor van u in uw politie-uniform en samen met uw collega's. Er te worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien staven deze foto's geenszins het door u ingeroepen vervolgingsrelaas.

Uit al het bovenstaande kan dan ook enkel worden geconcludeerd dat u niet weet te overtuigen dat u uw land van herkomst, Djibouti, heeft verlaten omwille van een vrees voor vervolging door de autoriteiten - laat staan dat u niet naar Djibouti zou kunnen terugkeren omwille van deze vrees. Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 57/6/2, § 1, lid 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het beginsel van behoorlijk bestuur, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (EVRM) en van het beginsel van non-refoulement.

Verzoekende partij stelt in het verzoekschrift dat het feit dat zij leden van haar eigen familie diende te bespioneren, opgevat dient te worden als een bedreiging voor haar leven aangezien zij haar zouden kunnen opmerken en zich zelfs tegen haar zouden kunnen keren. Bovendien dienen de woorden die haar baas tegen haar sprak ook geïnterpreteerd te worden als een bedreiging. Zij betoogt dat voor het toekennen van de vluchtelingenstatus enkel een redelijke angst voor vervolging vereist is en stelt dat het betoog van de verwerende partij op dit punt niet ontvankelijk is. Haar vrees is geen zuivere speculatie, maar het resultaat van feiten en eerdere ervaring. Met betrekking tot haar terugkeer naar Djibouti en de periode die verstreek alvorens zij definitief haar land verliet, verklaart verzoekende partij dat er in de bestreden beslissing geen rekening gehouden wordt met de stappen die zij zelf zou moeten ondernemen om haar land te ontvluchten. Zij stelt dat bij reizen tussen buurlanden vaak geen nationaal paspoort gebruikt wordt en beweren dat deze reizen buiten Djibouti de ernst van haar relaas ondermijnen, doet twijfels rijzen over de objectiviteit van deze beslissing. De reizen naar Ethiopië getuigen net van haar wens en noodzaak om het land te verlaten. De feiten versterken aldus haar vrees, die niet speculatief is. Vervolgens stelt verzoekende partij nog dat haar relaas door het CGVS niet goed begrepen werd en herhaalt wat zij verklaard heeft tijdens het persoonlijk onderhoud. Het feit dat zij de namen heeft genoemd van de collega's die hetzelfde probleem hadden als zij, moet het CGVS ervan overtuigen dat het ging om reële angsten zoals omschreven in de relevante bepalingen van het Verdrag van Genève.

Verzoekende partij gaat ook in op de algemene informatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing en stelt dat hierin bevestigd wordt dat er sprake is van een algemene situatie van terreur die door de huidige politieke autoriteiten in stand wordt gehouden tegen mensen die niet tot hun etnische groep behoren. Mensenrechtenorganisaties beschrijven een ongezond klimaat en moorden zoals die welke verzoekende partij beschrijft. Verzoekende partij verwijst in het kader hiervan nog naar verschillende rapporten en naar zowel internationale rechtspraak als rechtspraak van de Raad en besluit dat uit het voorgaande blijkt dat de huidige situatie in haar land van herkomst het absoluut onmogelijk maakt om haar terug te sturen omdat zij niet kan ontkomen aan de vervolging door haar familie alsook niet aan de vervolging door de plaatselijke bevolking die op buitenlanders jaagt.

2.2. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 1, afdeling A, § 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals gewijzigd bij artikel 1, § 2 van het Aanvullend Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen en van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij voert aan dat zij het gevaar loopt vervolgd te worden door de levenspartner die zij gekozen heeft en haar eigen familie zou haar deze vervolging doen ondergaan of haar aan de maffia overleveren. In het kader hiervan verwijst verzoekende partij naar rechtspraak van de Raad. Zij stelt dat het, gelet op de situatie in haar land, duidelijk is dat zij het zich niet kan veroorloven daarheen terug te keren, met het risico dat zij onherstelbare schade lijdt.

2.3. In een derde middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Zij vordert tevens de subsidiaire bescherming. Zij meent dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat zij, indien zij naar haar land van herkomst zou worden teruggezonden, het risico zou lopen aan haar lot te worden overgelaten, aangezien haar eigen autoriteiten hun ogen sluiten voor de misbruiken die tegen een ander deel van de bevolking dat niet tot dezelfde etnische groep behoort als de president worden begaan. Zij kon dan ook geen hulp of steun verwachten van haar autoriteiten. Uit het voorgaande volgt dat haar subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48, lid 4 moet worden verleend.

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeksters daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is

het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. De verzoekende partij vreest bij een terugkeer naar Djibouti vervolgd te worden door haar leidinggevende daar ze zijn bevel heeft genegeerd om leden van haar subclan Yonis Moussa te bespioneren. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

5.2. Te staving van haar vluchtrelaas brengt de verzoekende partij de volgende documenten bij: zes persoonlijke foto's van de verzoekende partij in uniform. Met deze foto's kan de verzoekende partij hoogstens haar profiel staven van politieagent in Djibouti. Een element dat gelet op haar verklaringen hieromtrent niet betwist wordt. Voor het overige volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

5.3. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan de persoonlijke problemen van de verzoekende partij met de Djiboutiaanse overheid omdat zij geweigerd zou hebben om haar subclan Yonis Moussa te bespioneren.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissing op basis van de bijgebrachte landeninformatie omtrent de algemene situatie tussen de Mamasan en Yonis Moussa-subclans van de Issa-clan terdege gemotiveerd dat: *“uit beschikbare landeninformatie blijkt dat er op 21 december 2015 een confrontatie plaatsvond tussen de politie en demonstranten tijdens een bijeenkomst van de Yonis Moussa-clan en dat er dodelijke slachtoffers vielen. Uit deze landeninformatie blijkt dat het hier schijnbaar een geïsoleerd incident betrof m.b.t. Yonis Moussa-gemeenschap. Immers, informatie over acties of incidenten waarbij de Yonis Moussagemeenschap betrokken was vóór 21 december 2015 werd niet gevonden. Evenmin werd er informatie gevonden over nieuwe acties of incidenten sinds de gebeurtenissen van 21 december 2015. Uit deze landeninformatie blijkt eveneens dat om de zaken te kalmeren n.a.v. het incident van 21 december 2015 president Ismaïl Omar Guelleh zijn minister Aden Hassan Aden (van de etniciteit van Yonis Moussa) vroeg om de gemeenschap te mobiliseren door te vertrouwen op een paar ‘wijze mannen’ (ambtenaren, plaatsvervangers, directeuren, enz.) belast met de onderhandelingen over de voorwaarden van betaling van een soort schadecompensatie. De kwestie werd daarom op stamniveau opgelost, zoals bepaald in de ‘Xerr Isse’, d.w.z. de stamwet van de Issas. De Yonis Moussa zijn geïntegreerd in de politieke en economische macht van het land waarvan zij zonder enige discriminatie gebruik maken. De problemen die bepaalde mensen die tot deze gemeenschap behoren kunnen ervaren, zijn het gevolg van persoonlijke daden en niet van het behoren tot de etnische groep Yonis Moussa. Bovendien zijn de Yonis Moussa in de geschiedenis van Djibouti, zelfs recentelijk, nooit opposanten geweest daar de Yonis Mousse voor alles Issa zijn, en vrienden van de Mamassan (clan van de president van Djibouti). De subclan Yonis Moussa is verder ook vertegenwoordigd in het parlement en in de regering, en er zou in Djibouti geen sprake zijn van een systematische vervolging van deze clan (COI Focus Djibouti: Gebeurtenissen van 21 december 2015 dd. 13 december 2016). Ook uit meer recente landeninformatie, toegevoegd aan de blauwe map, blijkt er schijnbaar geen sprake te zijn van noemenswaardige problemen tussen de Mamasan en Yonis Moussa-subclans van de Issa-clan.”* Voormelde bevindingen worden op generlei wijze betwist of weerlegd door de verzoekende partij.

Waar de verzoekende partij blijft volhouden dat haar leidinggevende die lid was van de Mamasa-subclan, zoals de president, haar in december 2022 gevraagd zou hebben de leden van de Issa-clan gedurende drie à vier maanden te bespioneren waarop ze dan zou gepromoveerd worden, maakt zij dit geenszins aannemelijk. Immers volgens haar eigen verklaringen had haar leidinggevende deze opdracht in december 2022 gegeven (NPO, 14 en p.15), waarop de verzoekende partij de opdracht aanvaard heeft omdat ze geen andere optie had, en kreeg ze drie à vier maanden de tijd om deze informatie in te zamelen, doch heeft haar leidinggevende daarna slechts éénmaal naar een stand van zaken gevraagd (NPO, p.16). Dit heeft hij ook slechts gedaan omdat hij de verzoekende partij in de auto tegenkwam toen de verzoekende partij bij andere collega’s stonden. Indien de verzoekende partij effectief de opdracht had gekregen om informatie in te zamelen over leden van haar subclan, haar leidinggevende haar niet gevraagd heeft om op regelmatige tijdstip te rapporteren. Daarenboven blijkt uit de verklaringen dat zij gedurende de periode december 2022-mei 2023 maar éénmaal door haar leidinggevende aangesproken werd inzake haar opdracht. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt ook dat dit slechts een toevallige ontmoeting was. Verder blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat zij pas in maart 2022 met haar vader over haar opdracht gesproken heeft (NPO, p.15). Alhoewel dat haar vader zei dat dit gevaarlijk was en hij liever had dat zij het land zou ontvluchten (NPO, p.17), is de verzoekende partij tot in mei 2022 blijven werken en heeft ze geen veiligheidsmaatregelen getroffen. Ze gaf enkel aan dat ze haar leidinggevende trachtte te vermijden. De verzoekende partij stelt dat ze tussen mei en juli 2022 naar de provincie Arta gereisd is om haar grootvader langs vaderskant te bezoeken, doch blijkt uit haar verklaringen dat dit slechts om een “familiebezoek” ging (NPO, p.17). Een dergelijke houding ondermijnt de geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoekende partij daar ze ook aangegeven heeft dat er collega’s die een gelijkaardige opdracht zouden hebben gekregen en tot dezelfde subclan als haar behoorden volgens haar verklaringen vermoord zijn geweest daar ze geen gevolg hebben gegeven aan hun spionageopdrachten (NPO, p.19). Dat ze in deze door haar geschetste context niet onmiddellijk veiligheidsmaatregelen genomen heeft, toen ze de opdracht kreeg en gewoon is blijven werken tot mei 2022, ondermijnt de geloofwaardigheid van haar voorgehouden verklaringen. Daarenboven kan er niet

aan voorbij gegaan worden dat de verzoekende partij in juli 2022 naar Ethiopië gegaan is om vervalste documenten te laten maken (NPO, p.12), doch koos om hierop terug te keren naar Djibouti in september 2023, om vervolgens pas in november 2023 uit Djibouti te vertrekken. Hieromtrent wordt op goede gronden gemotiveerd in de bestreden beslissing: *“Hierbij dient te worden opgemerkt dat u nog tot 16 november 2023 in Djibouti verbleef – met uitzondering van twee maanden die u in Ethiopië doorbracht. Bovendien reisde u volgens uw verklaringen naar Ethiopië in juli 2023 en terug naar Djibouti in september 2023, tweemaal met uw eigen paspoort (NPO dd. 04/01/2024, p. 10, 17). Deze reis uit Djibouti en de terugkomst naar Djibouti met uw eigen paspoort ondermijnt in ernstige mate de door u beweerde vrees voor vervolging. Immers, uw in- en uitreis staat haaks op het feit dat u verklaart vermoord te zullen worden indien u de opdracht waarbij u uw subclan moest bespioneren niet tijdig zou uitvoeren, de termijn waarin deze opdracht zou moeten zijn uitgevoerd drie tot vier maanden - was inmiddels ruimschoots overschreden op het moment dat u heen en weer naar Ethiopië reisde.”*

In de bestreden beslissing wordt terdege gemotiveerd dat: *“Aanvankelijk verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat uw overste niets anders zei tijdens dit gesprek (NPO dd. 04/01/2024, p. 15). Echter verklaart u later tijdens uw persoonlijk onderhoud dat hij het volgende zei: “Indien u de taak niet afmaakt, ‘zal u het wel weten’”. U interpreteerde deze uitspraak als een doodsb bedreiging. U ging er vanuit dat hij u zou vermoorden indien u deze taak niet zou uitvoeren (NPO dd. 04/01/2024, p. 16). Uw overste bedreigde u echter nooit op directe wijze. Uw vrees voor vervolging door de overheid is dan ook volledig gebaseerd op speculatie.”* Daarenboven heeft de verzoekende partij verklaard nooit iets meer van haar leidinggevende te hebben gehoord (NPO, p. 17).

5.4. Het geheel aan verzoekende partij haar verklaringen, documenten en objectieve landeninformatie in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel van voorgaande bevindingen voldoende determinerend om, in navolging van de commissaris-generaal, te besluiten dat aan de voorgehouden problemen en vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht en dat verzoekende partij haar beweerde vrees voor vervolging door de Djiboutiaanse overheid bij terugkeer naar Djibouti bijgevolg niet aannemelijk wordt gemaakt.

5.5. In deze is niet voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Djibouti.

6.2. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt. Bijgevolg kan ook niet aangenomen worden dat de verzoekende partij bij terugkeer naar Djibouti omwille van de aangehaalde vluchtmotieven een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou lopen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Djibouti zou hebben gekend.

6.3. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in het verzoekschrift enig element dat de toekenning van de

subsidiäre beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. De verzoekende partij voert -door in algemene termen te verwijzen naar het gebrek aan democratie in Djibouti, de ongeëvenaarde repressie van politieke tegenstanders en de algemene politieke situatie in Djibouti- tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet,

Uit deze informatie blijkt niet dat er in Djibouti actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van de verzoekende partij geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde bezwaren kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiäre beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter,
E. COCHEZ,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,

E. COCHEZ

M. RYCKASEYS